

4. РАЗБИРАНЕ НА ПЛОДОНОСНОСТТА

Част 3: ПРИЗИВ И ЦЕЛИ

а) Ключови стихове

Еф. 4:1-16; 2 Пет. 1:10-11

Еф. 5:15-16; Фил. 3:12-16

Ер. 1:4-10

б) Въведение

Важно е да разберем, че Божият призив е въпрос на върховна благодат. Бог не винаги призовава хората, изглеждащи най-надарени. Божият призив е свързан със загадка, на която може да бъде отговорено само в Божието сърце.

"А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал...И той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители." (Еф. 4:7,11)

Тези пет роли са петте призива за служение в тялото Христово. Исус Христос определя хората за тези служения. Никой човек не може да накара Бог да го призове. Призивът за служение е като семе - той си има форма, същност и цвят на служение в себе си. Когато сме призовани от Бога за служение, Той полага в нас всичко, от което се нуждаем, за да действваме плодно и резултатно в този призив. Нашата отговорност е да подхранваме този призив и да му позволим да расте с Божие темпо, като просто се подчиняваме на Бога във всичко, което Той ни кара да правим.

Има важна разлика между това, да имаш някой от даровете на Святия Дух (1 Кор. 12:7-11), дарбите за тялото Христово, и да имаш призив за служение (Еф. 4:7-13). Дарбите за тялото са

дарбите, дадени ни от Святия Дух, за да изпълним нещо за Бога в момента, в който те са дадени. Дарът идва при нас, за да извършим Божията работа и после си отива. Той ни дава власт, но за определено време. Призивът за служение е над това. Хората, които имат един от тези пет призива за служение, носят силата на този призив винаги в себе си. Те може да действат или да не действат в дарбите, дадени за тялото, но те винаги живеят и трябва да функционират в техния призив за служение. В действителност те винаги ще имат на разположение всички дарби за тялото, необходими им, за да осъществят своя призив за служение винаги, когато са им необходими. Всеки един в тялото Христово (т.е. Църквата - 1 Кор. 12:27) ще има на разположение всички тези дарби на Святия Дух. Те ще функционират посредством членовете на Църквата, когато са необходими, и според както Святия Дух определи. Обаче не всеки един от тялото Христово ще бъде призван за служение. Ние трябва да бъдем наясно с това, за да не се борим срещу нещо, което Бог никога не ни е призовал да вършим. Ако не разграничим дарбите за тялото с призива за служение, ние ще причиним на себе си и на другите голяма болка и разочарования.

в) Четири главни фактора, определящи призива за служение

1. Ясно осъзнаване на Божия призив

Ние не можем да действаме в силата и свободата, която е необходима за служението днес, ако нямаме ясен призив от Бога да извършим тази работа. Много християни объркват призива с тяхното собствено желание да служат на Господа. Това, което Бог иска е едно напълно обучено и много ефективно тяло, чрез което Той може да изяви силата и любовта Си. За да бъдем такъв човек, ние трябва да живеем в Божията реалност. Ние трябва да се захванем с това, което Бог ни е призовал да направим, а не да се опитваме да правим нещо друго, което вероятно ще изглежда по-впечатляващо. Винаги, дори

когато сме призвани от Бога да направим нещо, ние трябва да останем хора, които са готови да се поучат и да са отворени за силата на Бога, за да бъдем плодonoсни в своя призив за служение. Няма значение, кой е призван от Бога и от каква среда произхожда, ако той живее в този призив така, както Бог желае, той може да осъществи големи неща и да има достатъчно забележителни способности.

2. Сърце за работа

Това не означава, че ще се радваме на всяка опитност, която ще имаме в своето служение за Бога. Често тежестта от работата ще бъде толкова голяма, че да ни се струва, че може да ни смаже. Понякога ще преживеем обезсърчение, когато разберем още колко много трябва да се направи, а колко малко можем да дадем от себе си, за да изпълним изискванията. Въпреки това, за човек, когото Бог призовава, тези неща ще действат като стимул за неговия дух и ще доведат до по-голямо посвещение на задачата. За щастие, вярно е също, че ние ще се радваме да служим на Бога в този призив, който имаме, но сърце за работа означава да идем по-надълбоко от тази радост: ако не направим това, трябва да се признаем за победени, когато нещата станат трудни. Дълбокото чувство на духовно удовлетворение идва, когато знаем, че сме там, където Бог иска да бъдем. Това от своя страна води до по-голяма ефективност и плодonoсност и ни осигурява свобода, която ни дава сила да предприемаме повече работа за Бога, отколкото преди.

3. Упражняване на дара

Човешкото служение го прави възможно. Бог не призовава, нито ни назначава на инертност. В Божия призив има вътрешно вградена динамика, чрез която този призив намира приложение. Божият призив взаимодейства със силното духовно желание, което е в сърцето - не желание на плътта или на личния интерес, но желание, което идва от Бога, и се трансформира в работа, като намира средства и начини за това, което е вътре в нас, да се реализира на практика. Това духовно движение (не борба!) е съществено за истинския Божий призив

и води човека напред, за да предприеме стъпките, които са необходими, за да се доведе работата до нейното пълно осъществяване. Когато сме призвани от Бога, в нас има вътрешно разбиране, че ние сме направени от Бога за определена задача или цел. Затова ние трябва да търсим източниците в нас за изпълнението на задачата, за която Бог ни призовава.

4. Плодоносност

Плодовете са истинският белег на служението. Божията благодат е винаги ефективна и тя произвежда плодове в нас и в живота на тези, на които служим. Ефективността е истинско свидетелство на факта, че ние сме призвани и надарени от Бога. Разликата между духовен дар и природен талант, що се касае до Божията работа, е нулева. Ако ние сме родени с природни дарби и искаме тези дарби да бъдат полезни в работата за Царството, те трябва да изминат същия път, по който ние сме минали, именно по пътя на кръста. Всичко, което сме ние, и всичко, което имаме, е предадено на Господ Исус Христос. Бог ни създаде и разбира се Той иска да използваме дарбите, с които сме родени, но за да стане това, те трябва да Му се посветят и всяка следа от човешка гордост и постижение да се отхвърли. Бог може да използва само това, което е осветено.

г) Жизнени въпроси

Те ще определят до каква степен ние ще бъдем ефективни в призива на Бога за нашия живот.

1. Имаш ли ясното чувство за призив от Бога?

Ние трябва да установим днес това чувство за призив като приоритет. Няколко въпроса, които ще ни помогнат да отговорим на този главен въпрос:

- Какво чувстваш, към какво Бог те призоваваше при обръщението ти?

- Имаш ли чувство на вълнение и неотложност за Божията работа?
- Какво гори в костите ти? (Ер. 20:9)
- Има ли някакви истински знамения в твоя живот, които са стимул за призива, които ти чувстваш, че имаш?
- Имаш ли слово от Бога?
- Другите хора разпознали ли са този призив?
- Другите хора правят ли място за твоя призив?
- Кой ще подкрепя твоите искания за призива ти?
- Твоят призив плодоносен ли е в живота на другите?
- Твоят призив станал ли е възможен?
- Ще бъде ли истина, че където и да се преместиш или бъдеш преместен, този призив ще продължава да действа?
- Твоето чувство за призив било ли е ратифицирано и изяснено?

2. Дал ли си възможност на Божия призив в твоя живот?

Изборите и посвещенията, които правим в живота, могат да кажат много за това, до каква степен Божият призив ще бъде ефективен в нас. Много хора разрушават и възпрепятстват призива, който Бог им е дал, като проявяват липса на внимание, грижа или мъдрост в решенията, които вземат в жизнено важни области от своя живот. Изборите, които правим във фундаменталните области на живота като употреба на времето, избор на партньор в живота, оползотворяване на възможностите, възникнали пред нас и т.н., всичко това е от голямо значение и определя, дали някога ще дойдем до изпълнението на Божието желание за нашия живот, или не. Други въпроси, които можем да зададем са:

- Имаш ли някаква представа, как твоят призив ще стане реалност.
- Какви планове имаш, за да го осъществиш?

- Зависиш ли от някой друг, за да го осъществиш?
  - Готов ли си да платиш цената за него?
3. **Каква възможност имаш да изпълниш това, което чувстваш, че е Божият призив?**

Ние винаги се чувстваме неподходящи за работата, но истината е, че когато сме призвани от Бога, в нас има едно дълбоко чувство, което ни казва, че ще се справим с изискванията на работата в Христа Исуса. Това може да означава обучение или дисциплина, но преди всичко ние трябва да имаме този вътрешен потенциал в Христа да изпълним работата.

д) Поставяне на цели за моя живот

Ние няма да изпълним това, което Бог иска да осъществим, докато не добием ясна представа, къде отиваме и как ще стигнем до там. Това няма да намали нуждата от ръководството на Святия Дух, напротив - увеличава я. Бог очаква от нас да си сътрудничим с Него в планирането и осъществяването на нашия живот. Бог ни е създал с природни и духовни способности, за да ни направи способни да разпознаваме на това ниво. Ние не сме призвани да бъдем духовни скитници, ние сме призвани да бъдем духовни изпълнители. Четирите области, които трябва да разгледаме са:

1. Цели

Ние трябва да свикнем да си задаваме въпроса, какви са целите за главните събития в нашия живот. Към какво се стремим и какво се опитваме да осъществим за Бога (Еф. 5:15-16).

2. Възможности

Всеки Божий призив ще носи със себе си възможности. Човешкият дар освобождава място за него. Ние трябва да попитаме себе си, дали изчакваме другите хора или обстоятелствата да направят нещо за нас, когато ние трябва да направим нещо за себе си. Липсата на възможност означава, че ние трябва внимателно да огледаме нашата презумпция, защото е

възможно да живеем в една нереалност, копирайки видението на някой друг. Целите трябва да са следствие на нашия призив. От духовна гледна точка целите трябва да съответстват и да направят възможен призива, който Бог е поставил в живота ни. Неопитните християни грешат, като правят своята собствена цел - призив. В поставянето на цели те изразяват нищо повече от своите собствени желаниа. Обикновено тези цели са невъзможни за изпълнение, защото не са вкоренени в действителността. Призивът, за който говорим тук, не е задължително да е призив за служение, по-скоро е това, което Бог ти влага в сърцето да направиш за Него.

3. Източници

Бог никога не призовава без обучение. Дали от лична, духовна или материална гледна точка, обещанието е - каквото Той възнамерява за нашия живот, ще го направи. За нещастие на това ниво вярата често е изместена от недействителността или самонадеяността. Ние не можем да си позволим да бъдем други освен реалистични. Ние не трябва да сме мистични или прекалено духовни.

4. Стратегия

Това е просто нишката, която свързва нашия призив с неговото изпълнение, или нашите цели с тяхното осъществяване. Тя задвижва всички налични източници и ги насочва към изпълнението на целите.

Духовните цели не винаги са неща, които не могат да се променят или видоизменят. Божията воля и цел трябва да бъдат прецистени и изяснени за живота ни. Духовните цели са стандарти за измерение и растеж, които ще ни направят способни да виждаме, къде отиваме и къде сме били. Те са като рулетка на душата, която показва нашия растеж или неговата липса.

е) Заетост в противовес на плодността

Много хора объркват тези две неща, но реално погледнато на нещата, ние може да сме заети, правейки нищо. Заетостта е опасно отклонение, защото тя задоволява душата. Тя не е продуктивна за духа, но ни приспива в едно погрешно чувство на изпълнение. Заетостта е често сляпа за действителността и не позволява на хората да видят истината за техния живот и работа. Хората живеят в непрекъсната заетост, която им помага да избегнат решаващите въпроси за това, какво трябва да правят с живота си. Призивът на Святия Дух днес е за нас, за да изпитаме употребата на Божиите скъпоценни ресурси като време, пари, енергия и дарби и да уверим себе си, че доколкото можем, ние сме били честни при установяването на цели, които са подпомогнали плодността в нашата работа за Бога.

ж) Как да установя цели за моя собствен живот?

Духовните цели обикновено могат да се определят като кратковременни, преходни или дълговременни цели на живота. Последните са тези, които обхващат живота и неговата посока за по-значителен период от време, може дори до края на живота. Другите са слуги на последните цели, защото те осигуряват изграждащите камъни на тяхното изпълнение. Ние непрекъснато трябва да упражняваме благоразумие относно това, каква цел е била посрещната или за какво е послужила тя, дали е лесно приспособима или каква трябва да бъде. Духовните цели осигуряват кохерентност за нашия живот.

1. Целите трябва да бъдат в съгласие с Божия принцип в живота ни

Ние толкова лесно се отклоняваме от главната задача, която Бог иска да изпълним. Толкова много задължения имаме в този живот, които ни отклоняват от главния Божий призив. Ние трябва да си зададем въпроса: "Как ще изпълня това, което Бог иска?" След това трябва да разберем, че ако искаме да направим нещо, което си струва за Бога, ние трябва да бъ-

дем готови да понесем цената на осъществяването на нашата цел и да планираме управлението на нашите цели, за да подпомогнем тяхното осъществяване (направете списък на вашите цели). Ние трябва да си изясним нашите стремежи и да предприемем подходящите стъпки за тяхното изпълнение. В противен случай резултатът ще е духовно объркване и нестабилност, което води до неудовлетворение.

2. Ние трябва да разпознаем взаимодействието на различните цели

Една постигната цел в дадена област от нашия живот ще ни подтикне да реализираме и други, може би и в по-важни области. Целите също са склонни към разпростиране, затова ние можем да видим успеха да се разпростира в редица други области. Ние трябва да си поставим цели въз основа на това, което знаем сега. Тези цели трябва да вземат под внимание това, което вече знаем, че е Божията воля и стъпките, необходими за осъществяването ѝ. Това включва поставянето на цели, които да ни накарат да търсим Бога и да чакаме Неговото Слово. Не трябва да поставяме цели за нещо, което не знаем.

3) Изкупвайте времето

"И тъй, внимавайте добре как се обхождате, не като глупави, но като мъдри, като изкупвате благовремето." (Еф. 5:15-16)

Времето е скъпоценен дар, който е даден на невъзвратим принцип. Ние трябва да подхождаме към всеки ден с чувство на страхопочитание и цел. Това е път, който няма никога да извървим отново. Трябва да станем по-добри настойници на дара на нашия живот.

1. Отлагане

Това е крадецът на времето. Много от нещата, които стават източник на тревога в нашия живот са тези, които отлагаме за друг ден. Повечето хора се справят доста добре в области,

които харесват, но истинската тайна на плодородността е да се научим да бъдем ефективни в области, които не харесваме. При Бога няма отлагане. Той работи в благоприятното днес (2 Кор. 6:2). Това не означава, че трябва да бягаме пред Бога, но това е въпрос на изследване и оценяване развитието на даденото Божие Слово, вместо да го изоставим на полицата с надеждата, че ще го разгледаме, когато почувстваме, че сме готови за това.

2. Пречки и задачи

По два начина можем да погледнем на изискванията в нашия живот: или като на проблеми, или като на предизвикателства. Част от израстването в зрялост е да разбереш, че предизвикателствата съдържат проблеми. С Божията помощ мъжете и жените, които принасят плодове, се учат какво да правят с проблемите. Това са препятствия, които трябва да се преодоляват едно след друго, а не да гледаме на тях като им позволяваме да ни объркат.

3. Молейки за Божия помощ

Ние не сме сами. Поставянето на цели за действие или вяра не е за да се хвалим със силата на плътта си. Мъжете и жените на вярата винаги трябва да поддържат ред, за да осъществят своето действие, видение или молитва, но тяхното упование е в Бога. Бог е обещал, че няма да лиши от някакво добро ходещите с незлобие (Пс. 84:11). Бог иска да ни прибави онези дарби и качества, които нямаме по рождение, но които са необходими за осъществяването на Неговата воля. Има голям запас с Божествена помощ на разположение за хората, които ще отворят сърцата си и смирено ще дойдат при Отца за помощ. Втората възможност е да погледнем на нашата нужда не-сериозно, опитвайки се да вървим с нашата мощ, и да изпълним Божията воля в ограничената сила на плътта. Това е пътя на погубелта и неплодородието.

4. Подражание

Ние трябва да подражаваме на отношението на Исус към делото на Бога. Той каза: "Моята храна е да върша волята на Онзи, Който ме е пратил, и да върша Неговата работа." (Ин. 4:34). Много хора затъват в неща, които са направили на половина или са отложили за по-късно. Те се натоварват толкова много с тези неща, че накрая се отказват и не свършват нищо. Бог иска да продължим и да завършим задачата, която ни е възложена да изпълним.

5. Божествено направление

Ако уповаваме на Бога, Той ще ни направи чрез Неговия Свети Дух така, че когато се отклоняваме наляво, и когато се отклоняваме надясно, ние ще чуваме зад нас глас, казващ ни: "Тоя е пътят, ходете по него." (Ис. 30:21).

и) Въпроси и дискуссионни точки

1. Погледнете подточката "Жизнени въпроси" и честно отговорете на тях. (Две неща имайте предвид като правите това: първо, много често омъжената жена има призив за своя живот, който е свързан с призива на съпруга ѝ, и затова е по-трудно да се определи, какъв точно е нейният, второ, всички ученици на Исус са призовани от Бога да направят нещо, но не всички са призвани от Бога на петте служения, упоменати в Ефесяни 4:11.)
2. Какви духовни цели си поставил за живота си? Ако не си поставил никакви, трябва ли да го направиш? Ако си поставил цели, каква стратегия си планирал за тяхното изпълнение?
3. Какви цели си изпълнил за Бога до сега в твоя живот?
4. Какво се стремиш да направиш за кратък, среден и дълъг период?
5. Каква трябва да бъде целта на твоя живот в общи линии според 2 Кор. 5:9?
6. Зает ли си и принасяш ли плод в твоята работа за Бога?

7. Ограбено ли е твоето време от отлагане (напр. отлагане или забавяне на действието) или използваш времето си плодносно?

й) Обобщение и приложение

1. Призивът ти се отнася за целия ти живот (той е като нещо, около което се върти живота ти).
2. Призивът за служение трябва да поражда активност, за която сме призвани, и да произвежда плодносност.
3. Ние трябва да осъзнаем нашата способност, независимо дали е напълно или отчасти развита. Трябва да разберем, че имаме възможност да растем в нашия призив и да помолим Бог да го помага със стратегия, която да го осъществи.
4. При призива обикновено има едно вътрешно разбиране, че сме обучени за него.
5. Божият призив трябва да дойде при всички случаи преди да тръгнем на служение. Тогава ще знаем, че Бог е с нас пред каквото и да се изправим.
6. Ако не се стремиш към нищо, ще го постигнеш!
7. Бог ни е дал време на неповторим принцип, затова ние трябва да бъдем добри разпоредители на времето си за Бога. Винаги ще имаме достатъчно време да извършим това, което е Божията воля за нас.
8. "Имай виждане за голямото нещо, което искаш да направиш,
  - имай план за начина, по който ще го постигнеш,
  - подготви се да се бориш за него,
  - моли се ревностно на Бога, за да ти даде победа."

(Лорд Фишер)